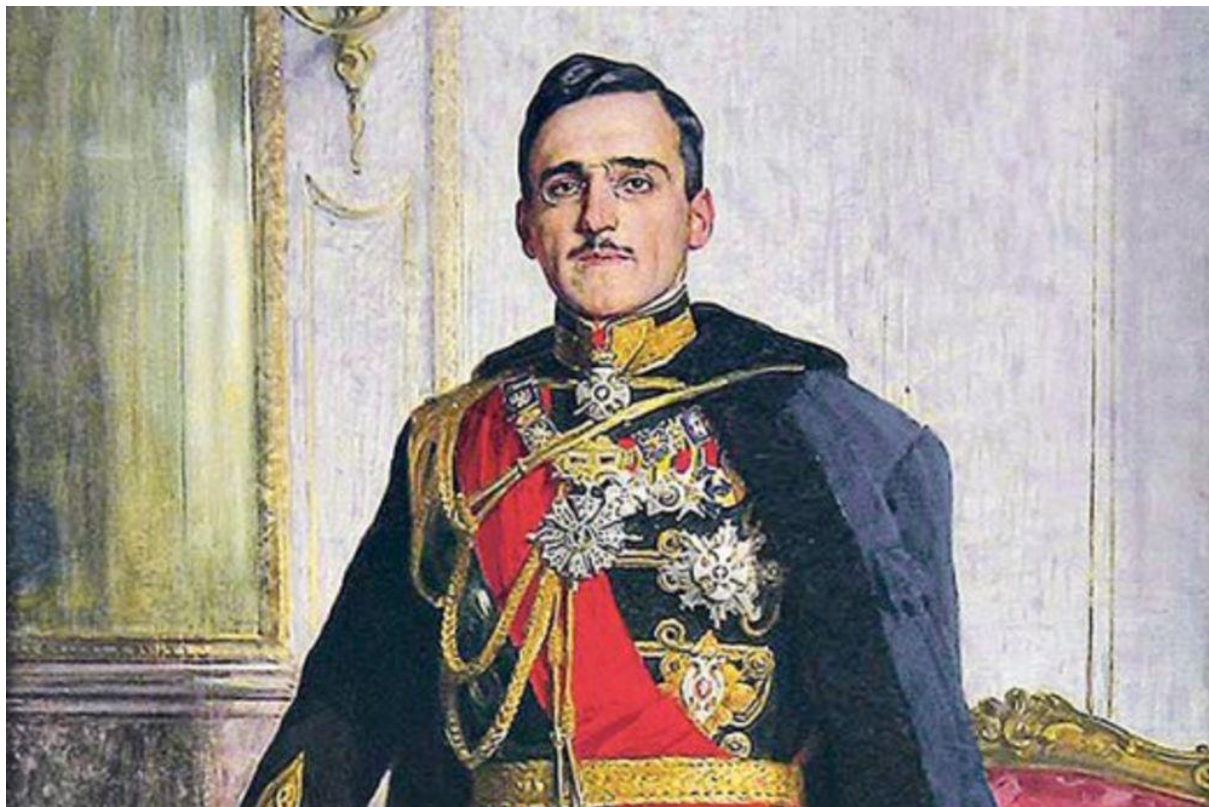

ДР Лазар Прокић о убиству краља Александра у Марсеју

Органи јавне безбедности и француска масонерија побринули су се да јавност не сазна како је атентат стварно био изведен

„Мрачни средњи век“ се готово искључиво доживљава у идеолошко-вредносном смислу. За историчаре тамно или мрачно доба је оно за које нема довољно писаних историјских извора – да би било „осветљено“. И најновији периоди могу припадати „мрачном добу“.

У Новом Саду је дуго времена на једној фасади у ободном делу центра стајала спомен-плоча која је говорила да су се ту сакупљали „ти и ти“ како би се борили против „монархо-фашистичке диктатуре краља Александра“. Тако је једна од првих жртава балканских злочинаца – хрватских усташа и бугарских вмроваца, каснијих сарадника нациста и фашиста, проглашен фашистом. На тему Александровог „фашизма“ исписани су томови научних дела и на тој врсти знања васпитане су генерације.

Са друге стране, они који Александру одричу фашизам – приписују га не само непосредним извршиоцима већ и налагодавцима убиства, чак и самом Хитлеру. Код нас је та врста спознаје почела да превлађује слабљењем комунистичке идеологије и развојем демократије иако бољи познаваоци немачких архива нису пронашли ни један значајнији антијугословенски или

антисрпски документ нацистичке Немачке до 27. марта 1941. године. Као што не постоји логичан разлог због којег би Немачка стајала иза Александрове ликвидације – тим пре што је југословенски суверен непосредно пре убиства почео да своју државну политику усмерава и ка сарадњи са Немачком. Исто тако не постоји траг који би Александрове афинитете везивао за Мусолинијеву или Хитлерову идеологију.

Требало би рећи и то да француски архиви у којима су похрањени документи још увек нису доступни истраживачима, о чему је непосредно пред смрт сведочио и бивши амбасадор у тој земљи проф. др Предраг Симић.

Шта ако су налагодавци они који су и пре и касније вођени под именом „наши западни савезници“? Најновија сазнања нам говоре да они уопште нису били гадљиви на сарадњу са злочинцима које поменусмо.

Један од оних који су у своје време износили овакав став се и сам декларисао као фашиста, боље рећи национал-социјалиста, због чега се вероватно нико није озбиљније позабавио његовом личношћу и делом. Према неким информацијама, једини је Србин који је био члан Национал-социјалистичке радничке партије Немачке. Можда је то тачно, а можда и не – свашта се прича. Ми немамо намеру да га post mortem „вадимо“ из његовог опредељења или да налазимо оправдања за њега: можда то ни сам не би желео, а нама није битно. Не бавимо се њиме, већ оним што је о убиству краља Александра сведочио, тим пре што је био непосредан сведок тог догађаја: у то време живео је у Француској и школовао се на Сорбони.

За разлику од неких других народа који праве разлику између човека и дела, Срби ту разлику не праве, или је праве веома ретко и уз силне оgrade. Све што је написао др Лазар Прокић (1911-после 1998) а priori се одбацује – због његовог политичког опредељења. Нама треба оцена сведочења као могући одговор на питање где смо данас и зашто. Зато овај текст предајемо јавности.

Текст који следи, део је обимног рада О масонима истог аутора, публикованог у књизи „Тајна друштва у Србији“. Реч је о својеврсном зборнику радова који је 2004. године приредила Исидора Бјелица.

МАРСЕЈСКИ АТЕНТАТ

„...Већ 1933. краљ Александар почиње да проширује основицу Југославијине спољне политике, увидевши да јој Мала Антанта и пакт пријатељства с Француском не пружају довољну безбедност. После састанка с Кемалом Ататурком и формирања Балканског споразума, долази и до Александровог рандевуа с бугарским краљем Борисом, што је већ само по себи означавало тражење контаката с фашистичком Италијом. У лето 1933. краљ Александар предузима „инкогнито“ аутомобилски излет у јужну Немачку и долази у везу с руковооцима национал-социјалистичког режима (с Герингом итд.), што изазива право запрепашћење и револт у Паризу и у редовима масонерије. Чак и опозициони *Le Temps* пропраћује вест о Александровом излету коментаром, пуним горчине и беса, француска масонерија дефинитивно решава да „кривоклетника“ треба уклонити; Прибићевићева, Павелићева и комунистичка акција против „краља убице“ добивају још већег маха. („Краљ убица“ – Александар је означен главним организатором убиства у Скупштини, 1928; прим Ђ.М.С.)

Упоредо с делатношћу која је већ наговештавала постепену преоријентацију Југославијине спољне политике, краљ Александар почиње и на терену унутрашње политике да манифестује своје нерасположење према Југословенској националној странци и њезином раду: не долази, до душе, до крупних промена и наглих преобрата, јер краљ жели да своје замисли спроведе у етапама и поступно, али се његово расположење огледа у помагању Југословенске акције, која је имала да смени ЈНС.

У току 1934. краљева акција на еманциповању Југославије од франко-масонског уплива наставља се врло интензивно, али не јавно него *in camera carifafis*. Александар настоји да капацитира и за себе придобије Ватикан, те пристаје на крупне концесије њему у прилог, пројектованим Конкордатом; контакт с Трећим Рајхом и фашистичком Италијом дискретно се разрађује, а преко академика Бартуа, француског министра спољних послова, жели Александар да уреди односе и са националном, десничарском Француском, јер он верује да је на десници будућност Француске.

Кратко речено, краљ Александар је 1933-34, смишљено и стрпљиво радио на измирењу и координацији европских националиста, на стварању националистичког блока на европском континенту, на сузбијању масонско-левичарске плиме која је представљала опасност по њега и његову земљу, по будућност Европе уопште. Док ово кажемо, не постављамо неку произвољну тврдњу и конструкцију, јер има живих сведока да је краљ Александар, последњих двају година свог живота, уистину овако мислио, на овом делу радио. А да је и своју унутрашњу политику озбиљно мислио довести у склад са својом спољнеполитичком концепцијом, потврђују речи што их је, крајем августа 1934. упутио аутору ових редова: „Не ваља што сам остао на пола пута између демократије и ауторитивизма! Увиђам да морам поћи до краја, јер ће иначе земља да ми пропадне. Но да бих пошао до краја, морам пре свега масоне да разјурим, јер они су узрок свему злу. Нема прљаве афере без њих! Ево, и у нашичкој афери они су протагонисте! Учинићу то што сам намислио чим се вратим с пута у Бугарску и Француску!“

Између краља Александра и Бартуа постојао је афинитет мисли и осећаја, јер је Барту био десничар с јасном визијом куда левичарство води француску и Европу. Барту је запазио да се краљ Александар почиње духовно да удаљује од Француске, па је као добар француски патриота покушао све и сва да заустави овај процес Александрова удаљавања и да му поврати веру у своју отаџбину. Зато је инсистирао на томе да придобије краља за посету Француској, како би се ту утврдиле смернице нове заједничке политике измирења европских нација, у првом реду франко-југословенског измирења с Италијом, заједничке сарадње с Немачком, итд. У вези с тиме, Барту се залагао да и француску левичарску масонерију склоне на промену држања према Александру. Она је привидно на то пристала и тако је дошло до фаталног Александровог пута у Француску.

Сатански вешти аранжери сугерирали су Александру да не путује директно, железницом, за Париз, него да ће бити много целисходније, ако крене морем, те се искрца и задржи у Марсеју, како би присуствовао открићу споменика који су Марсејци подигли изгинулим француским ратницима на солунском фронту. Александар је на то пристао, јер ни он сам, на жалост, нити ико око њега није водио рачуна да је овај највећи лучки град на обалама Медитерана у исто време и највеће, управо ендемично гнездо француског и интернационалног олоша, криминалних типова, комуниста и анархиста; да је и марсејска општина тада била у рукама левичара (социјалиста и комуниста), који су Александра неженентно називали кривоклетником и убицом.

Свесно или несвесно, Александар је пошао право у лављу шпилу, ма да је знао за право расположење масона и левичара према себи. Пошао је верујући у своју добру звезду, а да за његову личну безбедност нису од стране наших, надлежних власти биле предузете готово никакве мере предострожности. Кад је краљ, мало пре тога, долазио у Софију, да врати посету краљу Борису, не само да је био алармиран цео бугарски полицијски апарат него је у Софију било

дириговано око 80 најспремнијих и најспособнијих наших полицајаца и агената. За краљеву посету Француској све је то отпало. После извршеног атентата, тадшњи министар унутрашњих послова Жика Лазић правдао се тиме да није имао расположивих кредита за отпремање знатније екипе наших органа јавне безбедности у Француску! А пре атентата, наши дипломате у Београду и Паризу указивали су на то да би за велику француску савезницу била увреда да на њезин териториј шаљемо „цео чопор“ полицијских агената, јер је Француска у стању да гарантује личну безбедност краљеву. Међутим, у великој пријатељској републици масонерија се је побринула да би атентат на краља што сигурније успео!

Кад је јадни краљ са „Дубровника“ сишао на обалу марсејске луке, већ на кеју био је дочекан бурним демонстрацијама марсејских комуниста и велеградске олоши која му је на пар корака рстојања, песницама претила, урличући: „Доле краљ кривоклетник! Доле убица!“ Пресенећени краљ упутио је маршалу Двора, генералу Димитријевићу, који га је сачекао на кеју, следеће речи: „Шта је ово, Аца? Ако овде извучемо живе главе, живећемо сто година!“ Јуначки понос није му дозволио да се поново повуче на свој „Дубровник“, да исплови из марсејске луке, па да затражи да се у Марсеју заведе ред, какав доликује дочеку једног краља, па још пријатеља и савезника. Него је пошао у сигурну смрт!

По ранијем распореду, аутомобил у који су сели краљ и Барту требало је да опколи и да прати десетак полицајаца на мотоциклима. Оваква пратња би дабоме сметала извођењу атентата. Зато су мотоциклисти, пред само кретање аутомобила, добили наређење да га не прате него да заобилазним путем дођу пред споменик који је имао да буде откривен, и да тамо сачекају даља наређења. И тако су краљев аутомобил пратила свега два коњаника који нису – то је ванредно значајно! – јашили паралелно с аутомобилом, поред њега, да би га заштитили, него су измакли пар корака испред њега. Уз такав аранжман, кренуло се у варош. Десничари су клицали краљу, а левичари још бучније демонстрирали против њега. Улице су биле испуњене масом која је с тротоара сишла и на сам коловоз. Пролаз за аутомобиле узан. Још ужи на једном месту где се је и калдрма оправљала. Ту је аутомобил с краљем и Бартуом морао да успори кретање. Сигурносни кордон представљали су само полицајци, и то на 5-6 корака удаљености један од другога, па још леђима окренути маси. Атентатору је сасвим лако било да се издвоји из публике, да с два три скока дође до краљева аутомобила, да стане на папучу аутомобила – вешти аранжери су се побринули да би ауто имао и папучу! – да поднесе револвер

право у лице краљево, како метци не би промашили. Кад је већ убио краља и смртно ранио генерала Жоржа, атентатор није пропустио да пуца и у Бартуа. Тек тада је пуковник Пиоле, који је с леве стране јашио пред аутом, ударцем сабље по глави оборио атентатора о земљу. Обеорен на земљу атентатор је наставио да пуца, а отворили су паљбу и полицајци, тако да су биле убијене и три жене, а пет особа било је тешко рањено. Краљ је на лицу места издахнуо, а Барту три часа доцније, услед губитка крви, јер није било кога (!) да му на време пружи помоћ и повеже рану!

Ко је стварно био атентатор? То се још ни данас тачно не зна. Кажу да је он био Македонац, члан илегалне македонске револуционарне организације. То је вероватно, као што је вероватно да је могао да буде и члан организације хрватских „ушташа“. Али је највероватније да се је атентаора могло и жива, макар рањена, ухватити! Није ли можда заслуга вештог аранжера што је он био убијен на лицу места, и што му је физиономија гажењем била толико упропаштена да је престала да буде физиономијом?!

То се десило 9. октобра 1934. пред вечер. Већ следећег јутра, француска десничарска штампа без увијања је истакла да је масонерија покровитељствовала завери против живота савезничког владара и француског министра спољних послова. Десничарска штампа је, тако рећи, прстом указала на министра унутрашњих послова француске републике, Албера Сароа, тврдећи да је он масон и најодговорнији кривац за успех атентатора. Негодовање јавног мишљења против Сароа било је толико да је он морао напустити министарски положај.

Али ни тада ни доцније, Албер Саро није јавности пружио непобитне доказе да је оптужба против њега била неоправдана. Такве доказе није изнела ни левичарско-масонска штампа, ма да су се после атентата писали не само чланци него и књиге у којима се је доказивало да је стварни инспиратор и виртуозни аранжер марсејског атентата била француска масонерија. Да ли само она? После атентата било је у јавности изнето да је лондонска полицијска централа, фамозни Скотланд Јард, француској полицији предложила своје услуге, поводом доласка краља Александра у Француску, јер је Скотланд Јард наводно био сазнао да се спрема атентат на југословенског краља. Какве су природе биле ове предложене услуге? Да ли је Скотланд Јард уистину хтео да очува краља Александра од атентата? Стоји, међутим, факат да је француска полиција отклонила услуге Скотланд Јарда, а сама није предузела потребне мере опрезности!

Доцнија ислеђења по предмету марсејског атентата утврдила су да су готово сви „ушташе“ који су у атентату имали директног или индиректног учешћа, у Француску дошли из Мађарске, али не с мађарским, него с чехословачким пасошима. А у Чехословачкој је у то време, баш као и раније и доцније, ведрио и облачио масон Едуард Бенеш!

Доцнија ислеђења утврдила су и то да су извршење атентата на себе преузели „ушташе“: Шук, Силни, Поспишил и Рајић. Али, ову четворицу је, на основу резултата ислеђења, у Лозани дочекао један мистериозан Француз, који их је преко Леманског језера и Евиана пребацио у Француску, а након прелаза француске границе издао Суку и Силном наређење да крену у Марсеј, а

Поспишила и Рајића дириговао у Фонтенбло, одакле су они – у случају неуспеха марсејског атентата – имали да понове атентат. Идентитет мистериозног Француза није никада утврђен!

Француско правосуђе, као ни француска полиција, нису савесно и до краја иследили све околности које су пратиле Марсејски атентат. На процесу против атентатора, масонерија се је побринула да атентатори буду тек формално осуђени, а стварним осуђеником да буде жртва атентата, краљ Александар Карађорђевић! Краљева удовица, краљица Марија, била је присиљена да повуче своју цивилну тужбу против атентаторових комплиса, јер је на процес претила опасност да по њезиној тужби не буде, и опет, морално осуђен њен супруг, краљ. Марсејска трагедија дошла је и на тапет масонске Лиге Народа. Мађарска влада била је натерана да пред пленумом Лиге изјави своје жаљење што је у своје време учесницима марсејског атентата дала уточиште на Јанка Пусту. Тиме је на ову трагедију бачена копрена заборави. Преко Мученикове погибије прешло се на дневни ред. Кратко време после тога, Албер Саро постао је претседник француске владе; као таква посетио га је југословенски Кнез-Намесник Принц Павле и поделио му краљевско одликовање – орден Белог Орла I. степена!

Приредио и увод написао ЂОРЂЕ М. СРБУЛОВИЋ

<https://web.archive.org/web/20161202065622/http://www.standard.rs/istorija/34653-%D0%BC%D1%80%D0%B0%D1%87%D0%BD%D0%BE-%D0%B4%D0%BE%D0%B1%D0%B0-%D0%B8%D0%BB%D0%B8-%D0%B4%D1%80-%D0%BB%D0%B0%D0%B7%D0%B0%D1%80-%D0%BF%D1%80%D0%BE%D0%BA%D0%B8%D1%9B-%D0%BE-%D1%83%D0%B1%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%B2%D1%83->

[%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%99%D0%B0-
%D0%B0%D0%BB%D0%B5%D0%BA%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B0-%D1%83-
%D0%BC%D0%B0%D1%80%D1%81%D0%B5%D1%98%D1%83](#)